

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Mevlüt Uysal,
"Metroda birinci önceliğimiz en fazla oy aldığımız
yerler olacak," dedi.

BİZE OY
VERMEDİYSEN
GEÇEBİLİR-
SİN...

SARI ÇİZGİYİ
GEÇMEYİNİZ

KAC YILODU?

FIRAT BUDACI?

● İbrahim Tatlıses, "Atatürk bizi düşman eziyetinden kurtardı. O olmasaydı belki de benim ismim şu anda İbrahim Tatlıses değil, Abraham Sweetvoice olacaktı," sözleriyle Zafer Bayramı'nın anlam ve önemini ifade edeli **10 yıl**,

● Vestel Manisa- Bursa maçında hakem Metin Tokat'ın başına bir paraşütçü düşeli **13 yıl**,

● Tarkan, "Her Sene Bir Sene daha geçiyor" diyerek haklı çıkmalı **15 yıl**,

● Hidayet Türkoğlu, Angola karşılaşması sonrası, "Allah da yardım etti sağ olsun," diyerek samimiyetin sınırlarını zorlayalı **16 yıl**,

● Titan Saadet Zinciriyle 30 bin kişiden 8.6 milyon lira toplayan Kenan Şeranoğlu, doğum gününde Lamborghini şeklindeki dev bir pastayı samuray kılıcıyla keseli **20 yıl**,

● Türkiye'deki ilk cep telefonu görüşmesi için Tansu Çiller, Süleyman Demirel'i arayalı **24 yıl**,

● Turgut Uyar'ın imza gününe sadece 9 kişi geleli **35 yıl**,

● Cemal Süreya, Turgut Özal'a "Beraber intihar edelim, ülke kurtulsun!" daveti göndereli **29 yıl**,

● "Yıkılmayan Adam" filminde Eşref Kolçak, yakasına yapıştığı Cüneyt Arkın'a "Demek sen... Sen... Sen... Sen kimsin?" diyeli **41 yıl**,

● Plakları iyi satan İlhan İrem'in plak satışlarından çok etkilenen Işık Plak, minik harf oyunları ile piyasaya İlham İren'i süreli **45 yıl olmuş**.

UYKUSUZ

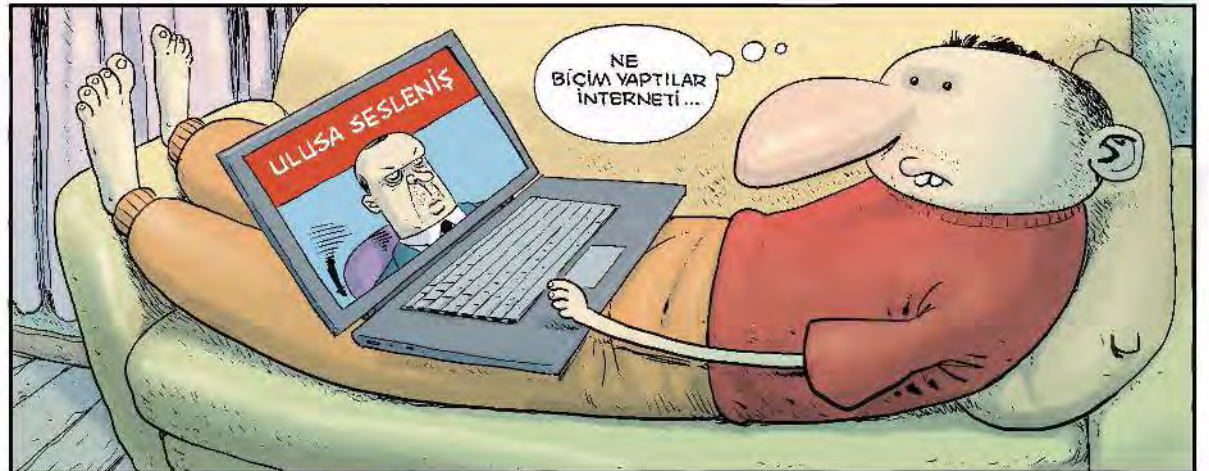
Dicle Üniversitesi Hastaneleri'nde taşeron firma işçisi olarak çalışan yaklaşık 2 bin kişinin telefonlarına, Tayyip Erdoğan'ı karşılamaya katılmaları ve orada olduklarına dair fotoğraf çekmeleri istenilen bir mesaj atıldı.

Bilal Erdoğan'ın kurucuları arasında olduğu TÜGVA'nın öğrencilere dağıttığı "Fikirname" isimli dergide, "Zaruri bir durum olmadıkça karşı cinsle konuşmaktan kaçınmak gerekir. Çünkü muhabbetin nereye gideceğini kestirmek zordur..." ifadelerine yer verildi.

Türkiye'de erişim engellerinin aşılması için kullanılan VPN servislerine ve şifreli posta hizmeti sunan ProtonMail'e de erişim engeli getirildi.

Normal şartlar altında bir kamu görevlisinin katıldığı siyasi bir toplantıda "selfie" çekmesi, çektiği selfie'leri paylaşması kendi keyfinin bileceği bir iştir. Ama Rusya gibi, eli kanlı bir diktatörün, kendisine rakip olabilecek tüm adayları sürdüğü, öldürttüğü ya da hapsedtiği ve göstermelik seçimlerle diktatörlüğüne devam ettiği ülkelerde; diktatörün mitinglerine katılmak ve katıldığını da selfie çekerek ispatlamak zorunlu olabilir. Neyse ki **Yeni Türkiye** Rusya gibi bir diktatörlük olmadığından kamu görevlileri bir diktatörün siyasi toplantılarına katılmaya ve toplantıya katıldıklarını ispatlamaya asla zorlanamaz. (Ha bu arada Tiftik Bank diye yeni bir şey çıkmış, bir koyuna beş kazandırıyor, topladıkları paraları da Tiftik Keçisi üretimine aktararak reel ekonomiye katkı sağlayıp yedi düvele meydan okuyormuş, katılıp zengin olmak isterseniz haber verin ben sizi referanssımla üye yaparım.)

Normal şartlar altında bir şehrin ulaşırma planı, ulaşırma konusunda uzman, genellikle yönelem, lojistik gibi biz fanilerin ne olduğunu pek bilmediği ama bir şehirdeki ulaşırma sorunlarının çözülmesi için son derece gerekli konularda derinlemesine bilgisi olan şehir plancıları tarafından hazırlanır. Ama büyük taksit, petrol, otomotiv şirketlerinin güçlü lobileriyle siyasetçileri satın aldığı Amerika gibi ülkelerde şehirlerin ulaşırma planının halkın değil şirketlerin yararını gözeterek yapıldığı bir gerçektir. Yine aynı şekilde siyasetçilerin oy almak için her tür namussuzluğu yaptığı göstermelik üçüncü dünya demokrasilerinde, ulaşırma planları halkın değil sadece iktidara oy verenlerin

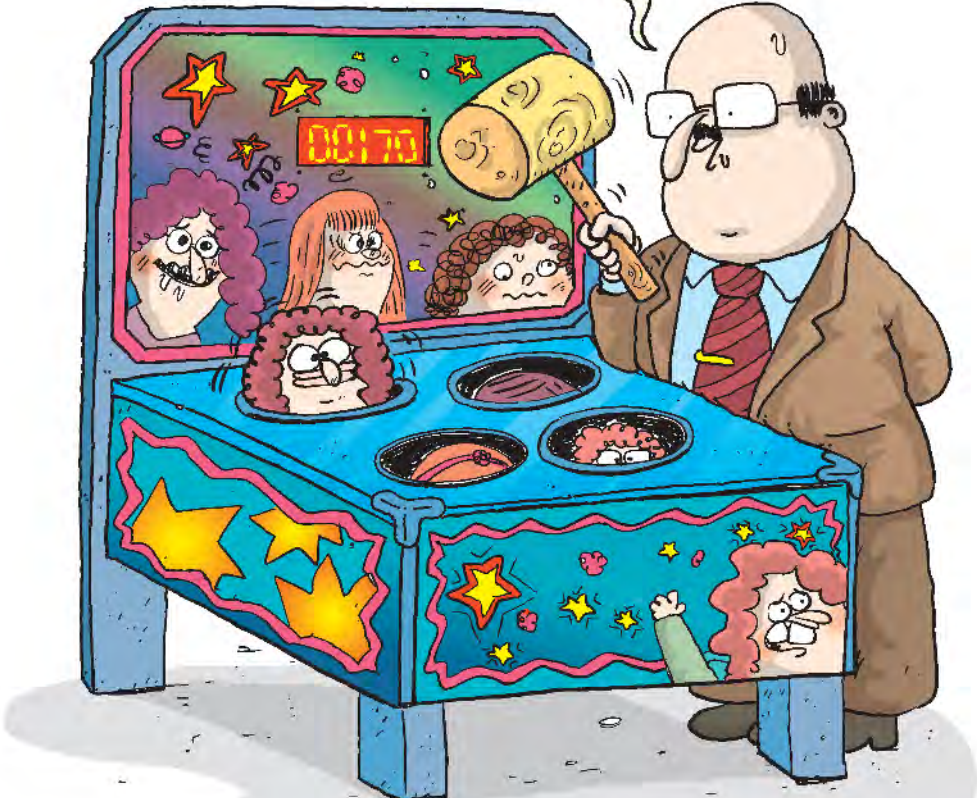
çıkarları gözetilerek yapılabilir. Neyse ki **Yeni Türkiye** gözü dönmüş şirketlerin ya da siyasetçilerin ulaşırma planlarında etkili olmadığı, bu planların hukuka uygun olarak ve tüm halkın çıkarları gözetilerek yapıldığı bir ülkedir. (Yeri gelmişken akşamları üç beş arkadaş poker oynuyoruz, hiçbirimiz de oynamayı bilmiyoruz ha, eğlencesine. Geleyim de hepinizi üteyim varsa yanınıza bir kaç bin lira alıp masamıza ilişiverin.)

Normal şartlar altında tek tek insanlar için o kadar da önemi olmayan tarihler, anıtlar, tarihi figürler veya dönüm noktaları toplumsal hafızada çok daha önemli yeri olan ve aslını isterseniz her devletin kullandığı ve halkta devletin soyut varlığına karşı bir anlam borcu oluşturan unsurlardır. Bir ülkedeki rejimi alaşağı etmek isteyenler o yüzden öncelikli olarak bu soyut unsurlara saldırır, bu unsurları ortadan kaldırmaya, kaldıramıyorsa yerlerine yenilerini yerleştirmeye çalışırlar. Fransız devriminin haftanın günlerini 10'a çıkartıp yılbaşının yerini değiştiren takvimi de buna bir örnektir, ruh hastası orta asya diktatörlerinin yılın aylarına görümcülerinin isimlerini vermeleri, geleneksel olarak belirli tarihlerde kutlanan günlerde yeni "kutlu doğum günleri" uydurup o günleri gölgede bırakmaya çabalamaları ya da doğrudan o günleri artık başka bir gün olarak kutlamaya başlamaları da. Neyse ki **Yeni Türkiye** böyle ucuz numaralara başvurmaz, çünkü defalarca dile getirildiği üzere **Yeni Türkiye**'nin bir rejim sorunu yoktur. (Hastaneden yeni çıktım memlekete döneceğim ama param bitti, bana bir otobüs bileti parası verirsiniz ben köye gider gitmez size iki katını havaleyle gönderirim.

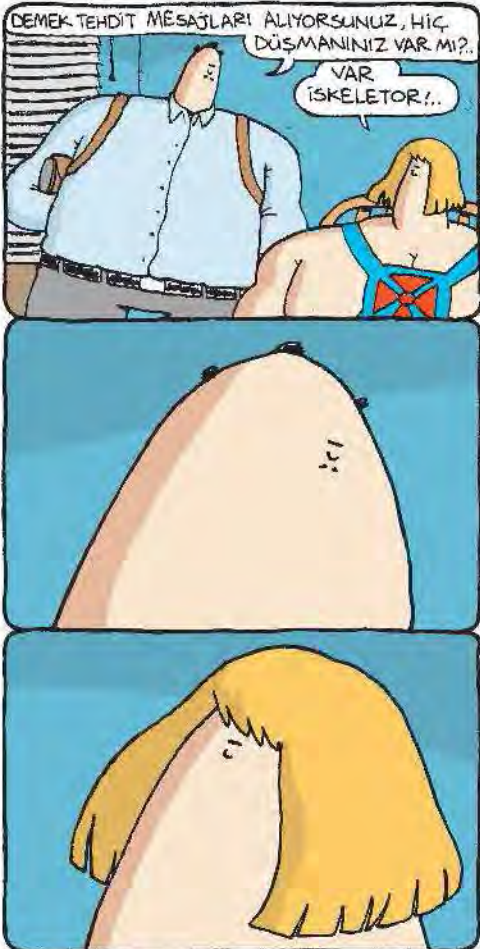
@baris_uygur

Bartın Milli Eğitim Müdürü Yaşar Demir, başı açık öğrenci gördüğünde sinirlendiğini söyledi.

BAŞKA TÜRLÜ STRESİMİ ATAMIYORUM ...

nisan hakan

* Mustafa Kemal'in gerçekten "Türk şoförü en asil duygunun insanıdır" diye bir sözü var mı bilmiyorum. Ama olsa da sözün dile getirildiği tarihte Türkiye'de takribi kırk şoför var, paşam genel değil özel söylemiş olabilir çok da böyle herkesin üzerine alınmasına gerek yok bence.

* Bazı şeyler hiç değişmiyor. Ponzi şemasıyla önceden de tanışıyorduk ama bankerler falan ponzi şeması olduğunu söylemiyorlardı. 80'lerin başında batlayan banker furcasının ardından ilk büyük ponziyi Titan saadet zinciri hadisesinde gördük sonra yok Kombassan'dı, yok JetPa'yı, Mega Holdings'ti, Herbalife'ti derken hayatımızdan hiç eksik olmadılar maşallah. Ha ama sonra ülkemizdeki özgürlük ortamı yeşerdi, çiçeklendi, sonunda açık açık "Ponzi işi yapıyoruz, yeni gelenlerin getirdiği parayı önce gelenlere dağıtma dağıtma ilk girenleri ve sistemin başındakileri zengin ediyoruz," demeye de başladılar.

* Tabii internetin de çok güzel bir etkisi oldu. İnternet sayesinde herkes her konuda bilgi sahibi olduğu için eskiden "Yavrum bu piramit şeması, ponzi," diye ikna edip kurtarabileceğimiz kerizler, internet küstahlığıyla "Hayır bu network marketing çünkü artık internet diye bir şey var, sen bilmiyorsun ben youtube'ta seyrettim, iş yerinde de hiyerarşi var o da mı ponzi?" diye itiraz eder oldular. İnanmak isteyen bir yalan yetiyor da işte, inanmak istemeyene bin delil kâfi değil.

* İnternet demem de boşuna değil. İnternet sayesinde herkes her konuda yarım yamalak bir 101 bilgisine ulaşabiliyor, herhangi bir konunun "giriş seviyesinde" yarım yamalak da olsa bilgi ediniyor. Ama işte bu 101'in bir de 102'si var, ertesi yıl alacağın 201'i 202'si var, yüksek lisansta alacağın 501'i var osu var busu var. Ama yok, wikipedia'dan herhangi bir konuda 101 almış adamı o konuda sekiz yıl dirsek çürütüp doktora yazmış olan da ikna edemiyorsun. Tabii ponzi dolandırıcılıkları, piramit şemaları falan da bunların başında geliyor. Zaten internetle beraber ponzi sistem savunuculuğuna yeni eklenen "Siz anlamıyorsunuz" ekolü var ki çok can yakacağı benziyor. Bir alay adamı oturmuş iki gerizekâlinin "Artık hiçbir şey eskisi gibi değil! Artık yeni bir dünya var!" diye diye geyik yapıp para toplamasını izliyoruz. Evet, gerçekten her şey çok hızlı değişiyor da aranızdan transistör teknolojisi yeni bir devrim yapan mı var, yazılım teknolojisi yeni bir platform üreten mi? Evet öyle birileri var ama onlar siz değilsiniz, evet dünya hızla değişiyor ama değiştiren de siz değilsiniz. Tek yenilik "Dünya değişiyor hacı," diyerek de para kaldırmaya başlamanız.

* Ama bu dolandırıcılıkların hepsine uzaktan bakıldığında, dolandırıcılık olduğunu açıkça ortaya koyan net bir özellikleri var. Belki oradan yürüyebiliriz: Bolca coşkulu ve gürültülü toplantı ve o toplantılarda çokça bağırma. Bakın bu Titan'da da böyleydi: Bir alay insanı toplanmış "Hey hey hey hey!" diye bağırıyor, tek bir anlamlı cümle yok. Yani elimde yetki olsa deli gömleğini giydirir süngerli odaya atarım hepsini. Ha daha sonra meşrebine göre cübbeli hocaları çağırma, ama yine hep yüksek perdeden dualar okuyup hayali düşmanlara tehditler savurma, bol bol geyik, bol bol gürültü anlayacağınız.

* Sonra bu işin ecnebi örneklerine baktım, arkadaş onlar da çok bağırma toplantıları yapıyor. Ortada bir şaklaban, genelde bu işin kurucusunun yancısı, bu işe ilk başta para yatırmış kurnazlar ve o kurnazların peşine takılmış çömez kurnazlara manasız bir gaz veriyor ve bas bas bağırıyor, yer yer kurnazları da bağırıyor. Ha gerçi iş bittikten sonra çömez kurnazlar bağırma, üstelik daha da yüksek bir perdeden devam ediyor orası ayrı. Saadet zinciri, matematiğin kaçınılmaz doğası gereği çökmeye başladığında "Çökertmeyelim sistemimizi daha paramızı çıkartamadık," diye bağırıyorlar, sonra da "Mağdur olduk, gitti paralar, gittiii" diye bağırıyorlar. Bildiğim bir şey varsa o da bu piramit işi, ponzi dalgası çok gürültülü. Hani kendi çapımda kerizliklerim olsa da belki de o gürültüye ve şaklabanlığa katlanamadığım için şimdiye kadar para kapırmadım. Yahu şu bitcoin işinin milyarlarca dolar toplayan şirketlerinden bitcoconnect'in toplantısını izledim, orada da adamın biri "Heey! Bit konneeeeeekt!" diye bağırıp duruyordu. Sonra tabii bu bitcoconnect denen şey artık her neyse çatırtı diye batırmış bilmem kaç milyar dolar indirip.

* Tabii ponzi sistemlerinin diğer bir özelliği, sisteme girenlerin eşini dostunu da bu sisteme dahil etmek için çaba harcaması. İster referans sistemi olsun ister olmasın, bu durum değişmiyor ve sanılanın aksine referansla kazandırılan yeni üyeler üzerinden komisyon dağıtmak bu işin mütemmim cüzü de değil. Sisteme girenler belki içgüdüsel olarak belki de doğrudan şerefsiz oldukları için sistemin bir süre daha ayakta kalması ve kopyukları parayı çıkartmaları için sisteme yolunacak yeni kazların gelmesi gerektiğini biliyorlar ve bunun için otuz yıldır görmedikleri ilkokul arkadaşları bile arayıp sisteme davet ediyorlar. Bakın samimi söylüyorum sizi böyle arayan olursa ikna etmeye falan da çalışmayın, arkadaşlığınızın kesin gitsin. Gerçekten böyle arkadaşlara ihtiyacınız yok.

* Son sözüm şu: Kırk yıllık hayatımda, tek bir arkadaşımın, tanıdığımın, eli değenin, gözü bir yerden ısıranın dahi beni bir gün olsun arayıp "Abi çok güzel bir iş var, gel sen de katıl, sen de kazan," diye bir ponzi sistemine çağırma olmasının haklı gururunu yaşıyorum.

Furkan Özçoban

Merhaba.

Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. Gelemeyese. Evet, gelemeyese. Gelen kanalları kuruyasica. Alışır gibi oluyorum, yine alışamıyorum kendisine. "Bu da bi Allah'ın kuludur" diyorum, yine de hazedemiyorum. Gelemeyese işte. Banane, gelemeyese işte. Bazen de kaldıramıyorum çünkü. Tıpkı babaannem gibi, "başım çekmiyor". İnsan seçmeyeyim diyorum da, hayali kuzenim de yani ne bileyim, bence insan değil. Evet belki şu anda çok yüklandım kendisine ama, artık anladım ki daha fazla kendimi kandıramayacağım. Sevmiyorum lan hayali kuzenimi. Kendisine çok ciddi bir şekilde uyuz oluyorum. Biliyorsunuz, "uyuz olmak" doksanlarda bitti. Düşünün yani. Hatta kendisine kıl bile oluyorum. Varın gerisini siz düşünün gari. "Alpay'ım" dedi. Dedim "bana Alpay'ım deme, diyeceksen illa, Alpay'ım de, samimi olacaksın, ki hiç istemiyorum benimle samimi olmanı, ama illa da şey yapacaksın Alpay'ım deme, tüylerim diken diken oluyor, Alpay'ım de ki daha az üzüleyim, üzünçten kazanayım". "Giriyorum o zaman konuya" dedi. "Çabuk gir, çabuk çık, sonra da çabuk git, işim gücüm var" dedim. "Senin de işin hiç bitmiyor, gören de bir s.kim yapıyorsun sanır" dedi. "LAN" dedim. "Ne o" dedi, "sen saldırdırken iyi de ben sana sokunca mı sorun oluyor" dedi. "Anlat lan çabuk" dedim, "anlat ki kaçışın için". "Ba ba ba, şakaya bak, minäoğyum" dedi. Dedim "ama bak vallahi şu anda sinirden kendimi yıpratacağım, anlat lan anlat, çabuk anlat çabuk git, anlatmazsan gitmiyorsun çünkü" dedim. "Şimdilerde sürücüsüz arabalar revaçta biliyorsun" dedi. "Revaçta mı" dedim. "Evet" dedi, "revaçta". "Revaç ne lan" dedim. "Bence bu iş bizim memlekette hiç olmaz gibime geliyor" dedi. "Eyvaah" dedim, "kötü stand-up geliyor, nerelere kaçsam acaba" dedim. "Şöyle düşündüm Alpay'ım" dedi. "Nasıl düşündün ki acaba" dedim. "Trafikte sürücüsüz aracın önünü kesip, camı aç camı işareti yapan çıkar" dedi. "Allah'ım" dedim, "al canımı da kurtulam". "Bir de bizde şoförün yanındayken, en az onun kadar araba kullanmak diye bir şey var, aman çıkan araca dikkat et, aman sinyal ver, kırmızı yandı, soldan gideyin gibi güzellemeleri sürücüsüz arabada yapamazsın, ben de iyi şoförüm hissiyatını ortaya koymadıktan sonra, o araç uzaya çıksa yaranamazsın" dedi. "Bitti mi" dedim. "Bitti" dedi. "Mutlu oldun mu" dedim. "Oldum" dedi. "Olursun tabii" dedim, "kötü mizah yapan herkes çok mutlu oluyor, sen niye mutlu olmayasın" dedim. "Hele ki, o araç uzaya çıksa yaranamazsın'la bitirdin ya, bir an kalbim sıkışır gibi oldu, Allah seni ve senin gibi kötü mizaha gönül vermişleri tez zamanda helak eder umarım" dedim. "Umarım mı" dedi. "Evet" dedim, "umarım". "Daha da çok umarsın darrağım" dedi. "Bu ülkede kötü mizah asla bitmez, hatta iyi mizah biter, kötü mizah kesinlikle bitmez" dedi, "çünkü kaçırдың bir şey var, dünyanın en güzel atasözümü deyimisini bildin mi, biz kötü mizahçılar bu atasözümü deyimisiyi kendimize asla unutulmaması gereken bir şiar edinmişizdir, bu atasözümü deyimisi ise şudur ki, altın harflerle dev puntolarla duvarlara yazılmalı gerektir, bu kutlu atasözümü deyimisi şudur, ÖYLE G.TE BÖYLE.Y.RAK, bunu sakın unutma" dedi. Dedim "nolursun git, giderken de şunu sakın unutma, İYİ MİZAH HEP KAZANIR" dedim. "Tabi tabi, öyledir idi" dedi, gitti. Tabi tabi, öyledir idi'nin, saçma mizahın dev, Gökhan Dabak'a ait olduğunu bilmeden. Bu sığlık nasıl baş edeceğiz, hiç bilmiyorum. Bizim sizden başka kimsemiz yok sevgili okur.Ve maalesef azız sanki bence. Gitti ama canımı da nasıl sıkı eşşek, bak görüyor musun. Off yaa.Yemin ediyorum off.

Bir keresinde de bisikletimle Türkiye turuna çıkmıştım yine. Tarih'in en iyi bisikletini yapmışım kendime. Uçak uçak. Bilenler bilir, "full xtr, sti kollar, selesine kadar karbon donanım, bir de iyice uçsun diye ince dişsiz lastikler". Yıkıyor ortalığı. Yorulduğumu bilmiyorum.Yüz kilometre yol yapıyorum, yorulmuyorum. Müthiş bir bisiklet yapmışım kendime.Aylar süren araştırma geliştirmenin, dev titizlenmenin sonucu olan muhteşem bir bisiklet. Hey yavrum hey.Yollardayım öyle. Muğla'dan Dalaman'a doğru gidiyorum. Dalaman'a belki elli kilometrem daha var. Bir rampa çıktım, ineciğim. Bir çocuk gördüm bisikletiyle tepede. Nasıl eski bir bisiklet ama. Belki kırk yıl öncesinden. Çocuk her pedal bastığında, "ovicci, ovicci" diye ötüyor bisiklet. Tekerlekleri sekiz olmuş. Nasıl dökülüyor, nasıl pis bir bisiklet. İnsan olanın kusaşı gelir. Çocuğun öyle yanından doğru geçerken, çocuğa dedim ki, "aslanababla bebeğim" dedim. Şekil yaptım çocuğa. Hani, "rüzgarımdan faydalan istersen" der gibi. Hava yaptım çocuğa, cıva yaptım. Koca eşşek gibi adam olarak. Tam bir züppeyim. Süper dayaklım. Çocuğu arkamda bırakarak koştum gittim. Derken yanımda biri bitti, "çocuk". O kötü bisikletiyle yakalamış beni. Bu noktadan sonrası ise tam bir rezillikti. Geçti beni çocuk. Hem de öyle rahat geçti ki, sanki hep yaptığı şeymiş gibi.Yırtıyorum kendimi, arayı hızla açıyor. Bir süre sonra pes ettim. Resmen derdest etti beni. Hesaplamadığım şey şuydu Çocuğun bisikleti çok ağır olduğu için serbest düşüş yaşadığı resmen. Ben de bisikleti hafifleteceğim diye dünyaların mayışını yatırdıydım, o oldu ydu ya. Velhasılıkelam, yaşadığım bu acı tecrübe bana çok büyük bir ders oldu ydu, o oldu ydu.

Hoşça kal.

YİĞİT ÖZGÜR

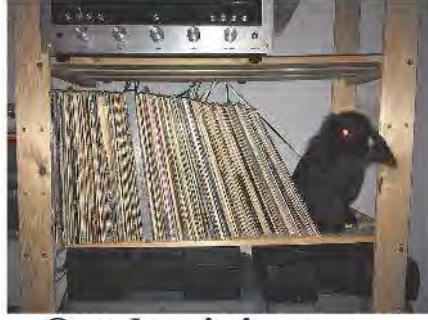

Hayvanlı günler.

Bir hayvanla yeteri kadar uzun zaman geçirdiğiniz zaman duruşundan bakışından, elini götünü oynatmasından neyin peşinde olduğunu anlamaya başlıyorsunuz. En azından götlük yapacak kadar kafası çalışan bütün hayvanlarda durum böyle.

Evde iki tane tavşan var, koşuyorlar ediyorlar, sevimli görüntüler veriyorlar, kendilerine harcanan ot ve mama parasının karşılığını bir şekilde vermeye çalışıyorlar. Ama bazen, sinsi gibi arkasına baka baka evin bir köşesine gidiyor, gidişinden anlıyorum, bebeğime "bak köşeye işlemeye gidiyor" diyorum. Ergenken sessiz sedasız odasının olduğu noktaya yönelen erkek çocuklarının ardından anne babaları da böyle mi bakıyordu? Sessiz bir anlayışla, konuşmadan fakat bakışlarla "YAVRUMUZ MASTURBASYONA GİDİYOR" mu diyorlardı birbirlerine. Yerimden kalkmak o an zor geldiği için tavşana "HAYIR! BANA BAK! BURAYA BAK! YAPMIYORSUN!" diye bağıyorum. Bu da benim hatam. Harekete geçmem gerekirken tereddüt ettim ve kaybeden ben oldum. Yakalanacağını anlayan hızlı hızlı gidip ivedilikle yere işiyor, sonra havada neşe içinde taklaları atarak odasına koşuyor. Peşinden koşarak en azından kafasını hafifçe sıkıştırma niyetiyle odaya girdiğimde ise çok geç kaldığımı anlıyorum. Yere yan yatıp aşırı sevimli olmuş

Oradan iniyorsun.

bile. "YERİM LAN SENİ! ÇOK GÜZEL HAYVANSIN SEN! MAŞALLAH SANA! ŞAMPİYON BİR HAYVANSIN! ELİTSİN!" diye bağıırken "keşke sana karşı koyacak gücü kendimde bulabilseydim, ah vicdansız, ah hayırsız..." diye düşünüyorum. Böyle zamanlarda ortayaş üstü facebookta romantizm yaşayan kadınlar gibiyim.

Şimdiye kadar beyninin içine giremediğim tek hayvan muhabbet kuşu. Gönül kapılarına kırk kilit vurmuş, ifadeden yoksun gözleri usta bir poker oyuncusu gibi seni mi izliyor, yoksa arkandaki duvarı mı izliyor, yoksa kafasının diğer tarafındaki gözüyle kafesindeki aynayı izleyip kim bu yakışıklı cicibey diye mi düşünüyor? Belki de o an dış dünyayı görmüyor bile, kafasının içindeki

düşüncelere yoğunlaşmış cicikuş diye bağırarak için en iyi zamanı bekliyor. Muhabbet kuşunu hiç çözemedim, o yüzden de fazla sevemedim. Bir kere yanlışlıkla bira bardağının içine girdi emanet muhabbet kuşu, o zaman her sağlıklı trakyalının yapacağı gibi güldüm, "eheh beygir arpa istiyor, meh meh, susamış yeğenim, veh veh" diye kendi kendime zevzeklikler yaptım ama on saniye sürdü, sonra babaeski anadolu lisesinde aldığım batılı eğitim beynimin kontrolünü yeniden ele aldı ve şöyle dedi: Bu

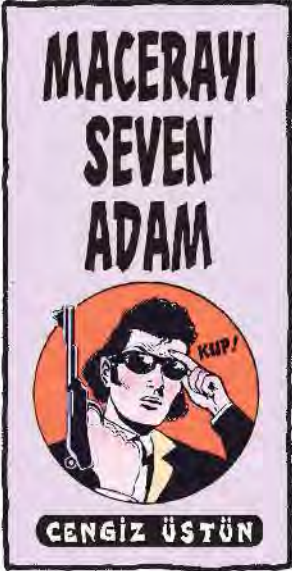
hayvan çok küçük ve emanet, eğer içine bira kaçtıysa alkolden zehirlenebilir, zehirlenmezse bile bütün vücuduyla biraya girdiği için tüyleri yağış yapış olabilir ve hayatının geri kalanında gece on tane bira içip uyumuş bir dayının ağzının içi gibi kokabilir. Bu hayvanın zevzek şakalara

değil, acil müdahaleye ihtiyacı var.

Babaeski anadolu lisesi doğru söylüyor, fakat ne yapabilirim. Hayvan hazır avucumdayken ters çevirip biraz baş aşağı salladım. Benim de muhabbet kuşu gibi bir şey olduğum bebeklik dönemimde babannem ve annem bu teknikle beni boğulmaktan kurtarmışlar. Hala keyifle anlatılan bir anıdır dost meclislerinde. Düdük yutmuşum, ters çevirip sallamışlar, düdük çıkmış, ben kusmuşum. Tabi böyle değil, iki saate falan yayılarak anlatıldığını düşünün. Sonra da eski fotoğraflara bakacağız hep birlikte.

Misafirliğinizin karşılığını alacaksınız.

Ters çevrilmeye olumlu tepki verdi, babacık falan diye bağırdı. Güzel bir gelişme olmaması. Buradan sonra iyi düşünmemek için bir sebep yok. Sıra tüylerinde. Böyle olaylarda, hatta günlük hayatın genelinde en çok güvendiğim şey kağıt havlu. Varlığı bana tanrılardan bir hediye gibi. Kimininki streç film, bazısınınki alüminyum folyo, benimki de kağıt havlu. İkili sistem yapacağım bu hayvana, önce ılık suyla hafif ısladığım kağıt havluya saracağım, kağıt havlunun içindeki sular birayı seyreletecek, yumuşatacak. İkinci aşamada kuru kağıt havluya saracağım. Bu da onun sevildiğini ve önemsendiğini anlamasına neden olacaktır. Gerçekten düşündüğüm gibi oldu, ıslak kağıt havluyu sarınca hayvan mr makinesi gibi bir şeyin içinde olduğunu ve kıpırdamaması gerektiğini anladı. Kuru kağıt havluya alınca da canlandı, kendisini sardığım kağıt havluyu yiye bitirdi, evin içinde uçmaya devam etti. Adeta kozasından çıkıp özgürlüğüne uçan bir kelebek gibi. Sonra gitti her seferinde takıldığı tül perdeye takıldı, hayvan gibi bağırmağa başladı. Muhabbet kuşu zor hayvan.

Devamı haftaya.

"Nerde o eski üç perde komedi
Dört perde üç antrakt oyun
nerde şimdi
Pardon yani hayatta çişin de
var yeri
Komediyar çok güldürür sık
getirir çişi"
Ferhan Şensoy, 'İstanbul'u
Satıyorum' oyunundan

* Kudüs, insanlığındır. İnsanlık, dünyamızın halkıdır. Kur'an-ı Kerim söylüyor: "Doğu da, Batı da Allah'ındır."

* Birisi kaybolduğunda, kayıbın o olduğunun ispatı, hani nerede? Ya onun dışında hepimiz kayıpsak? Neresi merkez ki oraya muhtelif mesafeler, bulunmuşluk ya da kayıpla yad ediliyor? Bunlar nasıl şeyler Moiz? (Moiz: Temsili)

* Takside şoförle aramda geçen konuşma:

- Meslek ne abi?
- Yazarım kardeşim.
- Sen yazmasan ne değişirdi peki?
- Ben değiştirdim.
- Başka peki?
- En çok çalıştığım yer ben, başka bilmem.
- Başka ne değişirdi?
- Benim torunum senin taksine binemez ama senin torunun beni okuyabilir kardeşim.
- Anladım abi.

- Şenlendim kardeşim.

* Öyle bir yurt ki bu bizimki; en ünlü yeri, dışı...

* Benim ruhum diyor. Ordaki ben kimim? Ruhum diye ayrıca belirttiğime göre, ruhum değil o ben. İskeletim midir o? Benim iskeletim, he mi? Gene başka, bambaşka bir ben devreye giriyor. Kimdir o? Mübarek Yunus Emre'nin dediği "benden içeri" ben mi? Lakin o ben, bende gene. Ben kimim! Kafam mı o? Zihnim mi ne? Ama benim kafam, senin zihnin, onun kalbi; bunlar, işte onlar. Kim o ben? Benlik mi o? Tam senlik mi o?

* Vişne de çürür, renk olur...

* Geçtiğimiz aralık, bir pazar günü, vapurun içinde yürüyen Yeşilçam meftunu Ahmet Bey'in kolunu beyaz bir el tutar; sarşın, ihtiyaç bir hanımdır bu, tatlı bir tebessüm sahibidir, kocaman.
- Beyefendi, buyrun yanımda oturun, bu kısa seyahati sohbet ederek geçirelim.

Ahmet Bey oturur. Hanımefendi, sinema emektarlarından oyuncu F.H.'dir, geçkin yaşına rağmen bakımlı ve hoşsohbet. Tanışmayı takiben konuşma içeriği elbette Yeşilçam' akar.

F.H., evvela vapurda, sonra Beşiktaş'ta bir bahçesinde anlatır ha anlatır. Önceleri Ahmet Bey'in gülümseyerek dinlediği komik set hatıraları, dakikalar arttıkça gizlenmeğe çalışılmış hadiseler, mahrem hayatları, piyasa dedikodularına yol alır. Ahmet Bey hayretler içinde dinler, hayalindeki o Rüya Prensiği, merhametin ve aşkın yuvası Yeşilçam sallamır, sarsılır, dalgalamır, kaybolur, geri gelir. Casusluk yapan meşhur markalardan cinsel

kimliğini saklayana, penis ufaklığından muzdarip karakter oyuncusundan hakiki çılgın ruhlulara; anlattığı şeylerle bir dünyayı sarsar ihtiyaç sarışın. Hayat böyledir, film bitse de hikaye devam edecektir, hikayedeki Ahmet Bey benim biricik ağbıciğimidir...
* Türk filmlerinde, meyhaneye gidip "Çalmayın bu şarkıyı, çalmayın ulan!" diye kavga çıkaran esas adam neyin peşindedir, tam bilemedim. Hayır, sen kalk, efendi gibi

başka mekana git. O şarkının sana kötü anısı var diye ne coşuyosun, belki yan masaya güzel anısı var?!

* "Dil" denen şeyin yaradılış sebebi, "şiir" denen nesneye varması içindir... Şiir olmasa, tüm bu dillerin hiç anlamı yok. Açık konuşursak: Şiir sevmeyen insan çığdır, hızlıdır...

* Çocukken, okul servisinde kulaktan kulağa oynuyoduk bi sabahın köründe, uyku sersemi. Okula yeni başlamıştım. Bana denilen anlamadım, o yüzden Meltem diye bi kızın kulağını ısırdım. Benden büyük olan Burçin "Yapma öyle oğlum, seks o" dedi. Yandım...

* Türk filmlerinde, meyhaneye gidip "Çalmayın bu şarkıyı, çalmayın ulan!" diye kavga çıkaran esas adam neyin peşindedir, tam bilemedim. Hayır, sen kalk, efendi gibi başka mekana git. O şarkının sana kötü anısı var diye ne coşuyosun, belki yan masaya güzel anısı var?!

* Hiçbir sır, açığa çıkmadı. Açığa çıkan şey, açığa çıktığı andan başlayarak sır değil, 'lakırdı' dır. Tüm sırlar, kendilerini korumayı bilmişlerdir...

* Peki 1921 doğumlu karayazar Yusuf Atılgan'ın 1955'te Tercüman gazetesinin öykü yarışmasında Nevzat Çorum takma adıyla birincilik, Ziya Atılgan takma ismiyle ise dokuzunculuk kazanması? Belki de ikinci ad hakikatti; Ziya, belki de karayazarın diğer adıydı, bir işaret bulamadım. Meraklısı için: Nevzat Bey'in hikayesinin adı "Evdeki", Ziya Beyefendi ise "Kümesin Ötesi" isimli bir hikaye kaleme almış.

Mustafa Satıcı

instagram.com/cemyuventurk

CEM GÜVENTÜRK

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

mesesini halledip piyasada bir yer edinmem lazım. Cin işi kolay. Sallanan bir hoca, ormanda iki karga, makyajla suratı dağıtılacak genç ve güzel bir kadın oyuncu, bir tane de koridorun öbür ucunda durması için soluk benizli, küçük bir kız çocuğu buldum mu çatıyı kurmuş oluyorum zaten. Hadi bakalım.

14 Şubat: Aklıma müthiş bir fikir geldi. Bildiğim kadarıyla bizim korku sinemamızda cüce oyuncu hiç kullanılmadı. Mesela, ölü bebek yerine cüce oyuncu kullanırsam daha etkili olur kanatindeyim. Keşke "Life's Too Short" dizisindeki Warwick Davis gibi bir cüce oyuncu bulabilsem. Asmalimesci'te bir tane var ama adam tam bir paragöz. Bana şöyle ucuz bir cüce oyuncu lazım. Araştıralım bakalım...

15 Şubat: İsim konusu mühim. Piyasadaki cinli film isimleri genelde anlamı pek bilinmeyen kelimelerden seçiliyor. Zifir, Siccin, Dabbe, Azem, Hüddam, Ammar, Semum gibi filmlerin başarısı düşünüldüğünde benim de tek kelimelik bir isim bulmamda fayda var. Bütün gece düşündüm, düşünürken insan yabancılaşıyor; Debbet, Arzil, Melun, Dürz gibi kelimelerle uğraşırken cincik, cüncük, cuci gibi komik yerlere vardım. İsim işi zor.

16 Şubat: Bir arkadaşım Bayrampaşa'da büfe işleten cüce bir akrabasından bahsetti. Telefonunu alıp aradım. İki sene önce Bayrampaşa Belediye Tiyatrosu'nda bir çocuk oyununda başrol oynamış. Pamuk Prenses mi, diye sordum, lafı geveledi. Üzerine varmadım. Kısaca filminden bahsettim. Çok heveslendi. Telefonda yanlış anlar diye ölü bebek rolü oynayacaksın demedim. En kısa zamanda yüz yüze görüşeceğiz.

17 Şubat: Cünnap! İşte budur. Bu sabah kendiliğinden geldi bu isim. Hemen anlamına baktım, yok, bulamadım. Belki de böyle olması daha iyi, korku işlerinde gizem iyidir. Dile oturuşu çok sağlam. Seyircinin kafasına balyoz gibi incek bir tınısı var. Fragmanın sonunda ekrana vurmak için harika bir isim: CÜNNAP!

17 Şubat-Akşam: Seks önemli! Bana kalırsa, korku filmlerinde gerilimi artıran en önemli öğelerden biri seks sahneleridir. Bunun ticari değil teorik bir gereklilik olduğunu düşünüyorum. "Fallik gerginlik" diyorum ben buna. Seyirci korku sineması seyredirken bütün bedeniyle tetikte olmalıdır. Gerginliği fallikten alıp ani bir sekansla beyne yönelterek seyircinin dengesi iyice bozulmalıdır. Ne kadar çok bölge gerilirse o kadar iyidir, diye düşünüyorum. Benim sinemamdaki seks asla işlevsiz değil. Bundan eminim.

CÜNNAP

13 Şubat: Bir korku filmi çekmek istiyorum. Aklımda çok farklı projeler var ama bu topraklarda ticari açıdan cinlerden başka şansım yok ne yazık ki. Amacım, ilk filmimle cinlerden biraz para kaldırıp sonrasında kaliteli korku filmleri çekmek. Senaryosunda floresan cızırtısı, kapı gıcirtısı, karıncalı televizyon hisirtisi olmayan, kameramanın ormanda oyuncunun peşinden koşmadığı, kafaların baykuş gibi 180 derece dönmediği, oyuncuların korkunç yapmaya çalıştıkları suratlarıyla sakatatçıdan alınmış ciğeri, dalağı dişlemek zorunda kalmadığı kaliteli filmler... Ama önce cin

18 Şubat: "Yaşanmış Bir Hikâye!" iyi olabilir. Yaşanmış olaylar çok tutuyor. Eskiden köylerde çok olurmuş böyle hikâyeler. Ufak bir olay yakalarsam ordan alır yürürüm umuduyla bu sabah anneannemin yanına uğradım. Pek umursamadı. Cin, büyü dedikçe, "Töbe töbe!" diyerek savuşturdu. Hayatının bu döneminde mırıl mırıl dualarla kurduğu dünyasını bozmak istemiyordu. "Töbe töbe"lerinin arasında yüzünün aldığı şekilden sanki birşeyler hatırlıyormuş da anlatmak istemiyormuş gibi bir hisse kapıldım. İsrar edince köyde ekmek tandırına düşen bir çocuktan bahsetti. Hikâyeyi anlatmaya başlayınca çok heyecanlandım. "Tandır Cini", "Lanetli Tandır" başlıkları altında kafamda bir sürü nefis kurgu oluşmaya başladı. Fakat hikâye bir türlü ilermedi. Ben, "Ee sonra ne oldu? dedikçe, "yazık" diyordu sürekli: "Allah kimseyi tandıra düşürmesin de sonra ne oldu anane?" "Çocuğu hastaneye götürdüler." "Öldü mü?" "Yok ölmedi, her yeri yanmış, yüzü falan pötür pötür kaldı, yazık..." "Tandır noldu, kapattılar mı üstünü?" "Yok, kapatılmadı, yazık..." Tandır hikâyesinden bir yere varamadık. Elini öpüp evden ayrılırken hâlâ yazık diyordu anneannem. Yarın cüce arkadaşla buluşuyoruz. Ayıp biliyorum ama dışarda buluşmak istemedim. Eve davet ettim.

20 Şubat: Dün akşam cüce arkadaş evime geldi. Adı Halit. Biraz hayal kırıklığına uğradım. Birkaç kadeh bir şey içince biraz sapıttı diyebilirim. Gecenin ilerleyen saatlerinde çocuk oyunundan kesitler sunarak ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu göstermek istedi. Gerçekten berbat oynuyor. Sarhoş olunca yerde hızlı hızlı takla attı. Alkışlamak zorunda kaldım.

21 Şubat: Akşama doğru Halit aradı. Başrol kadının kim olduğunu sordu ısrarla. Henüz belli değil, deyince de seyrettiği dizilerden çok beğendiği iki üç oyuncu önerdi. "Cünnap" ismini de beğenmemiş, "Korku Evi" diye bir isim önerdi! Hiç anlamamış meseleyi! Aslında çok öfkelenmiş ama yine de "Bakarız," dedim. Cahil mahil ama alternatif yok, Halit'i elimden kaçırmak istemiyorum.

22 Şubat: Sabahın köründe yine Halit aradı. Ölmüş bebek rolünde oynamak istemediğini, yapısına ters olduğunu, eğer farklı bir film istiyorsam başrol erkek rolü için onu düşünmemin iyi olacağını söyledi! Kulaklarım inanmadım. Öfkeme hâkim olup rolünün normal bebek rolü olmadığını, kara büyüyle ölmüş ve öte alemde huzur bulamadığı için değişime uğrayıp dünyaya geri dönmüş bir bebeği oynayacağını, bu rolün başrol erkekten daha önemli olduğunu açıklamaya çalıştım. "Kartmış bir bebek mi yani?" diye sordu. Suratına gülme zorunda kaldım ama "Kartmış değil abi metamorfoza uğramış," diyerek durumu toparlamaya çalıştım. Metamorfoz falan deyince (anlamını bilmediğine eminim) kafası karıştı sanırım. Tam telefonu kapatacaktken bir kere daha başrol kadının kim olacağını sordu? Dizilerden bir isim sallayıp görüşmelerin devam ettiğini söyledim.

22 Şubat-Akşam: Şerefsiz! Sabahki telefon görüşmemizde nasıl da uyanamamışım meseleye! Akşamüstü senaryo taslağına bakarken bizim Halit'in amacını bir anda çözüverdim. Bana ilk geldiği akşam sarhoş kafa filmdeki seks sahnelerinden bahsettiğimde, takındığı o garip surat ifadesinden anlamalıydım durumu. Film ayağına sevmek istiyor şerefsiz! Başrol erkekte ısrarının tüm nedeni bu!

23 Şubat: Dün akşam Halit yüzünden bozulan moralim, gece yatarken

aklıma gelen müthiş bir fikirle biraz olsun düzeldi: Korku filmlerinde kafanın 180 derece geriye dönmesi çok yapıldı, ama kafanın sürekli dönmesi ve arkada bir suratın daha oluşması trığı hiç kullanılmadı. Yani karakterin 'cinli' ve 'cinsiz' olmak üzere iki farklı yüzü olacak. İki suratlı bu karakter kendi içinde savaşacak. Normal surat, "Çık içimden!" diye bağırırken, cinli surat korkunç bir kahkahayla gülerken ortamı gerecek. Kafa sürekli dönerken karakterin iki yüzü arasında yaşanan savaş seyircinin başını iyice döndürecek.

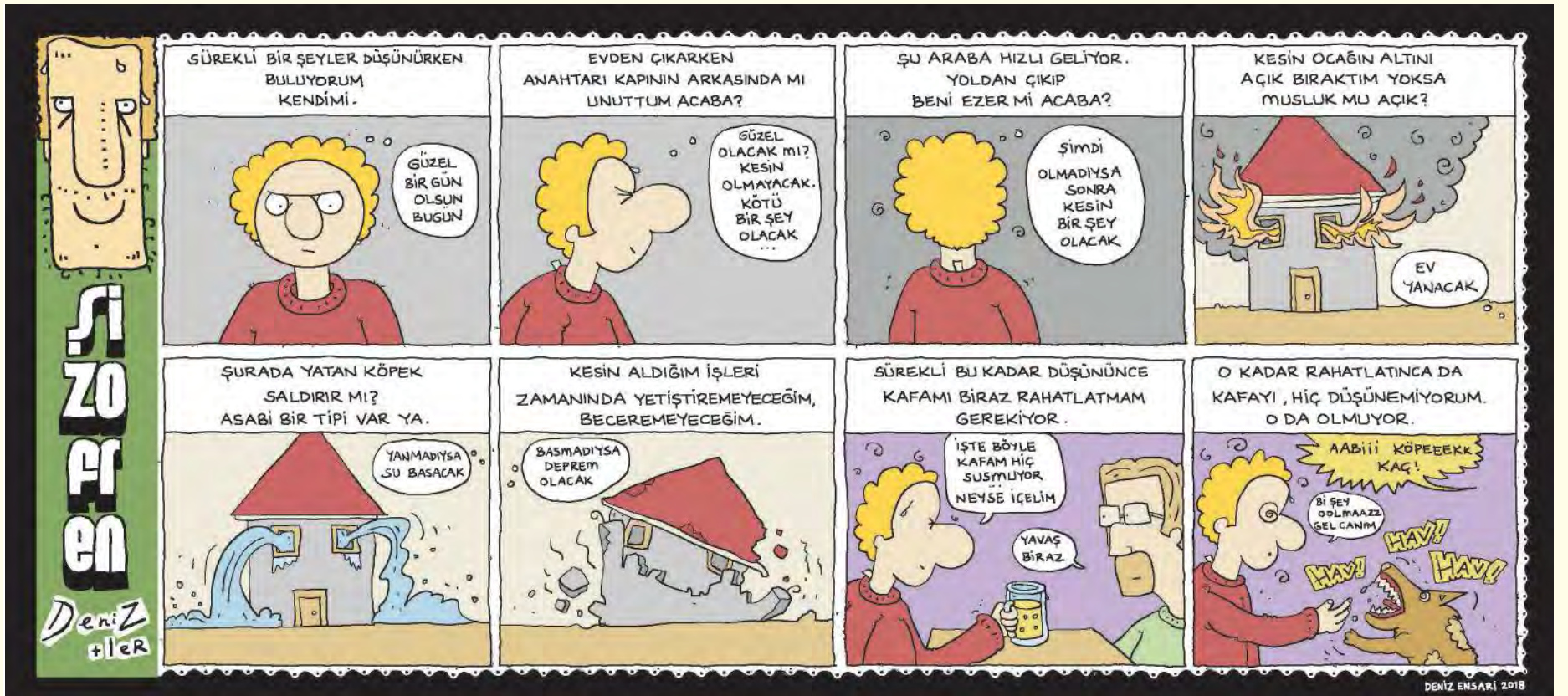
24 Şubat: Yine Halit aradı! Projede gelişme olup olmadığını merak etmiş! Konuyu yine erkek başrolü kendisinin oynaması meselesine getirip bebek rolü için yeğenini önerdi. Çok uygun bir bebekmiş yeğeni, bembeyaz teni varmış. Kesin bir dille reddettim. Yarım saat sonra tekrar aradı. Kart bebek rolünde oynamaya karar verdiğini fakat bu aralar işlerinin çok kötü gittiğini, büfeyi devretmeyi düşündüğünü, biraz yolsuz olduğunu, geçici iş olarak Bayrampaşa Forum'da broşür dağıtacağını ve bu iş için cüce kıyafeti alması gerektiğini söyleyerek avans istedi. Kendisini projeden kovdum.

26 Şubat: Dün akşam çat kapı Halit geldi. Sarhoştı. Normalde içeri almazdım, ama daha kapıda özürlüyle ağılamaya başlayınca biraz acıdım. Ağlaya ağlaya bir cüce olmanın zorluklarından bahsetti. Çok garip hikâyeler anlattı. Gerçekten zor bir hayat. Filmin hayatı için bir çıkış olacağını, her türlü role hazır ve emrime amade olduğunu söyleyerek bana sarıldı.

Metamorfozik bebek rolü için yanında emzik getirmiş. Sarhoş bir cücenin karşımda emzik emmesi çok acayipti ama aslında fena bir görüntü de değildi. Film için kullanılabilir. Halit'i çift suratlı kullanabilirim. Halit bebek, kafasını döndürüyor ve emzik emen ikinci bir suratla karşılaşıyoruz. Ürpeticil! Düşünelim bakalım...

5 Ocak: Halit sık sık bana geliyor. Çok içiyoruz. Geçen gece yine bol alkol sonrası Halit'i kuvette oturttum. Kafa döndürme sahnesini çalıştık. Fena değil, ama nedense tam istediğini etkiyi alamıyoruz. Halit kuvette takla atmaya teklif etti, saçmalama bile diyemeden nasıl becerdiyse küçücük kuvette iki takla attı. Çok güldüm. Sorun da bu zaten, gülüp eğleniyoruz ama hikâye bir türlü ilerlemiyor. Şu anneannemin tandır hikâyesine mi yoğunlaşsam acaba? Tandır bir çıkış noktası olabilir. Çocuk tandırda yanarak ölüyor ve tandır çocuğun karanlık suratlı halası tarafından lanetleniyor. İlerleyen günlerde o tandırdan çıkan ekmeği kim yese bir şekilde boku döküyor. Tandırdan gelen garip sesler, yanık çocuğun ekmeği yiyenlere musallat olması falan derken kurgu akıp gidiyor...

12 Ocak: Tandır hikâyesi fena gitmiyor. Fragmanda ekrana gelecek cümlem bile hazır: "Günahlarınızın üzerini kapatamazsınız!" Filmde anneannemi de oynatmayı düşünüyorum. Kadının çok iyi kadri var. Masmavi gözleriyle "töbe töbe" derken oldukça etkileyici olabilir. Halit'in artık filmle pek ilgilendiğini sanmıyorum, bana gelip içmek ve takla atmak ona yetiyor sanki. Çok sorun değil, neyi istersem onu oynayacağı konusundaki itaati şimdilik yeterli. Halit, böyle bir hikâye için biçilmiş kaftan. Halit, tandır cini olacak. Kuyunun dibinden cin cin kameraya bakacak. Çok güzel olacak.

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Tabletten yemeyi bildin artık...

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Adım ne idi unuttum/
Sorulmayı sorulmayı"

Karac'oğlan

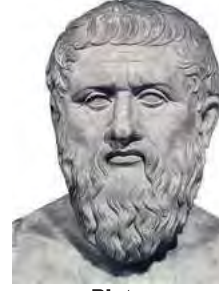
"AVCIYI TUTMAK"

Artık pek yok. Rastlamıyorum. Eskiden parklarda falan olurdu. (nedense hep kırmızı turunculu sonbahar yaprakları arasında hatırlıyorum) Durur uzun uzun bakardım. Bir aslan ceylanın boynunu ısırması, ceylan acıyla kıvrılmış Picasso'nun boğaları, atları gibi ağzı gökyüzüne doğru açık haykırıyor falan. O mermer heykeller. Onları hatırladım. Niye. Şöyle: Geçenlerde; (epey de oldu aslında) yazar şöyle diyordu gazetede yazısında: (mealen) "bir aslan veya çita avını kovalarken insan avcından yana olur" Olurmuş yani. Seyrederken. Olayı. Öyle diyor. O sebeplerini falan tartışıyor. Felsefesini. Oralara hiç girmeyeceğim. İşin orasında değilim ben. (esbab i mucibe'si ayrı mesele) Ama yazarın "herkesin gayet iyi bildiği, kabul edilmiş bir gerçek" olarak zikrettiği o durum, o önerme: "insan avcının yanında yer alır" O işte. Korktum ondan. O önermeden. Ben bunu bilmiyordum. Hiç bilmiyordum.

Herkes'in apaçık bildiği şeyi. (gaflet uykusu) Neye uğradığımı şaşırdım. Doğru mu bu? Niye bana söylemediniz. Sanki bir meşum tesadüfle anne babasının aslında gerçek anne babası olmadığını öğrenmiş bir küçük çocuk kadar şaşırdım. Tekrar okudum. İçim burkuldu. Nasıl yani? Leopar antilobu kovalarken siz, hepiniz leoparı mı tutuyordunuz? Onun tarafını. O belgeseller. (Peki ya Şarlo'yu polis kovalarken, polisin...) Ben hayatımın hiçbir anında, hiçbir kovalamacada, avcından yana olduğum tek bir durum kırıntısını olsun hatırlamıyorum. Dur bi dakika, belki Hemingway'in "İhtiyar Adam ve Deniz"indeki o yaşlı amca, o tuttuğu koca balığı karaya getirebilsin diye şeyetmişimdir. Biraz. Evet. Oldu o. Avcıdan yana. O da tabi yakalama olayından sonraki işler. Ölmüş gitmiş nasıl olsa o koca balık. "Bugün açız yine evlatlarımız" diyen balıkçısı da Tevfik Fikret'in o ünlü şiirinde, tutsun isterim balık. Ertesi gün "sular biraz daha sakinleşir"se. Bilemiyorum. İlkelerimden taviz vermiş gibi mi oldum. Daha yazının yarısında? Ben evde sinek kovalarken dahi kendimden değil daha ziyade sinekten yana olabilmeyi ... Herneyse. İşte o heykelleri de ben "Zavallı Ceylan" "Ceylan'ın Acıları" gibisinden bi temaları olan heykeller falan sanıyordum. Meğer gücü kutsayan, "helal olsun aslana'a", "ısırsı, afiyet olsun aslan kardeşime" gibisinden bi heykellermiş onlar. Yıkıldım. Yine de bir

yerlerde hâlâ kaldıysa tekrar bir seyretmek isterim sanki. Tam bilemiyorum. "YEMEKTİYİZ"

Hani kötü havalarda evden çıkmadan önce şöyle gidip son bir bakarsın ya pencereden; en son durum ne, iyice mi azıttı, şemsiyemi alayım mı, bunları değil de bot mu giysem falan gibisinden. Artık "Yemektiyiz"e o şekil bakıyorum. Aynısı. İnsanlar ne durumda? En son durum ne? Ne hale geldiler? Geldik. On bin lira için şu ara hangi (o gitgide artan korkunçluktaki) davranış biçimlerini göze alıyorlar. İşler hangi raddeye geldi. Gerçi "naapıcan, zırh mı giyicen" dersiniz sokağa çıkarken. Yok zırhım mırhım. Çelik yeleğim. Ama işte "nasıl olsa puan verme işlemi gizli, o beni görmeyecek, o bana benim ona verdiğimden daha çok oy versin, para benim olsun" diye. Diğer

Platon

yarışmacıların yüzüne yalandan gülümseye gülümseye "yemeğini çok beğendim" falan deyip, sonra tek başına kaldığında "iki" puan veren güleç/anaç teyzeleri falan görmek, görebilmek de az şey değil. Ders işte. Bir nevi okul. Sonradan milyonlarca kişinin seyredeceğini bile bile bunu yapıyorlar. Herkesin gözü

önünde. Sadece puan verirken diğer yarışmacılar tarafından görülmedikleri için. Beşinci güne kadar. Peki hiçbir kimsenin hiçbir zaman göremeyeceği, bilemeyeceği durumlarda neler olur? Burada daha önce de bir vesile ile adını andığım parmakta çevrilince insanı bir anda görünmez eden o yüzük. "Gyges'in Yüzüğü" hikayesi aracılığıyla bu meseleyi tartışmıştı Platon Devlet adlı kitabında. Böyle bir yüzüğümüz olsa hâlâ ahlaklı bir insan olmayı sürdürür müydük? Sürdürebilir miydik? Platon toplumun çoğunluğunun hikayedeki çoban Gyges gibi davranacağını, bu yüzüğe sahip olanların evlere gizlice girip korkmadan her istediklerini alacaklarını söylüyordu. "...canları kimi isterse öldürecek, kimi isterse hapisten kurtaracak tıpkı bir Tanrı gibi dilediklerini yapacaklar" Platon böyle davranmanın, yüzük sayesinde bütün o yukarıda

Ernest Hemingway (İhtiyar adam ve deniz)

saydığım ahlaksızlıkları yaparak Lidya Kralı olan çoban Gyges'i zengin güçlü kılsa da, mutlu edemediğini söyler. Ona göre insan sadece adil davranarak mutlu olur. Olabilir. (zavallı mutsuz zenginler, yazık, insanın içi acıyor) Eh madem öyle diyor, biz de öyle diyelim öyle olsun... Onbin lirayı kapam teyze, çok mutsuz olacaksın. Bil yani.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

sami

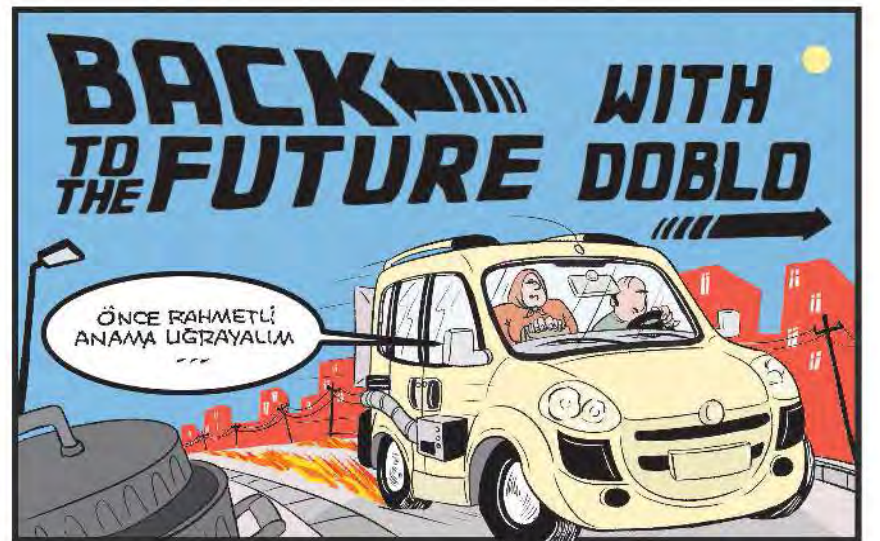
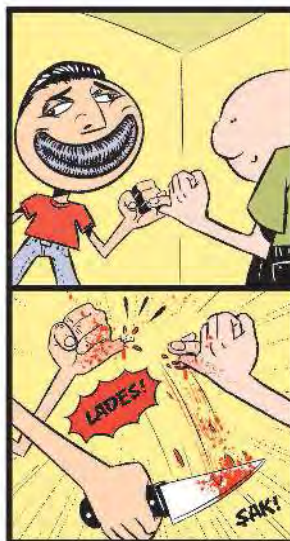
Erhan GÜNEŞ

Caner DAĞLI

Özkan YASUN

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 22 MART 2018 | Sayı: 551

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Saygıman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 220 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

